

[Udenrigsministeren.]

Den 9. februar d. å. afholdtes et møde i København med deltagere fra de fire lande, og her vedtoges det at oversende forslaget om oprettelsen af et nordisk råd til regeringerne i Danmark, Island, Norge og Sverige med opfordring til at tage initiativ til, at forslaget blev forelagt parlamenterne.

Efter at den danske regering havde modtaget forslaget og efter ønske fra den interparlamentariske gruppe, rettede jeg en henvendelse til mine nordiske kolleger om nedsettelsen af et sagkyndigt udvalg til forberedelse af sagen gennemførelse. Dette udvalg, der arbejdede under ambassadør Svenningsens ledelse, mødtes i København den 11. marts, og forslaget kom derefter til drøftelse på det nordiske udenrigsministermøde i København i dagene den 15. og 16. marts.

Her viste det sig, at visse ændringer var nødvendige for, at vi kunne opnå almindelig tilslutning til forslaget. Det var hensynet til norske konstitutionelle forhold, der medførte disse ændringer. De norske ændringsforslag vedrørte navnlig to punkter: spørgsmålet om rådets medlemmer og spørgsmålet om sekretariaternes funktioner. Medens det oprindeligt var tanken, som man fra dansk side ikke havde noget imod, at de deltagende landes stats- og udenrigsministre skulle være faste medlemmer af rådet og deltage i dets beslutninger, og at andre regeringsmedlemmer kunne deltage, men ikke have stemmeret, blev der nu truffet beslutning om, at regeringerne vel skal udpege medlemmer til at deltage i rådets forhandlinger, men at det ikke på forhånd skal fastslås, at det skal være stats- og udenrigsministrene, og at regeringsmedlemmerne ikke deltager i rådets beslutninger. Fra norsk side har man understreget, at det ikke var rigtigt, at ministrene ved en stemmeafgivning på forhånd tog stilling til de sager, der eventuelt skulle forelægges deres landes regeringer og rigsdage til afgørelse, ligesom det var den norske opfattelse, at det ikke ville være hensigtsmæssigt altid at lade regeringerne være repræsenteret ved deres stats- og udenrigsministre i rådet, men at det ofte var at foretrække, at det blev de fagministre, der var specielt interesseret i de sager, der behandles.

Med hensyn til sekretariatene gav man fra norsk side udtryk for ængstelse for, at disse skulle udvikle sig til omfattende institutioner, der i et vidt omfang ville komme til at gøre det samme arbejde, som allerede udføres af regeringsinstitutionerne i de enkelte lande. Efter norsk opfattelse, som

også næredes fra svensk side, burde der kun tillægges sekretariatene i det væsentlige samme funktioner, som parlamentsbureauerne har.

Vedtægterne ændredes nu i overensstemmelse hermed, og jeg er overbevist om, at man også i den nye udformning vil kunne få den nødvendige hjælp gennem sekretariaternes arbejde. Fremtidens erfaringer med hensyn til behov for sekretariater vil utvivlsomt komme til at bestemme deres stilling.

På udenrigsministermødet opnåedes der enighed om, at vedtægterne skulle søges sat i kraft gennem vedtagelse i de respektive parlamenter enten i form af lov eller i form af beslutning.

I og for sig havde jeg helst set, at man havde gennemført beslutningen om Det nordiske Råd i den form, hvorunder mellemstatlige aftaler almindeligvis træffes, nemlig en traktat mellem landene, som skulle forelægges parlamenterne til godkendelse og ratifikation. Spørgsmålet om form er imidlertid naturligvis ikke det væsentlige, når der er enighed om indholdet. Bl. a. af hensyn til, at vedtægternes pkt. 2 forudsætter regeringernes deltagelse i rådets arbejde som en pligt for dem, har regeringen for Danmarks vedkommende anset det for rigtigt at søge sagen gennemført ved en lov, og det forslag, som jeg her har den ære at fremsætte, er herefter blevet udarbejdet.

Jeg skal herefter redegøre for nogle af forslagens enkeltheder:

Ifølge vedtægtens punkt 1 skal rådet være organ for samråd mellem de nordiske landes lovgivende forsamlinger og regeringer om spørgsmål, der angår samvirken af disse lande eller nogle af dem. Ifølge punkt 10 er rådets opgave at drøfte spørgsmål af fælles interesse og at vedtage henstillinger til regeringerne om sådanne spørgsmål; derimod har det ikke besluttende myndighed, bortset fra spørgsmål, der vedrører dets egen organisation og dets sekretariats arbejde.

Det er tanken, at rådet skal følge og koordinere udviklingen af det nordiske samarbejde, der på særlige områder finder sted mellem landenes regeringer eller særlige dertil oprettede organer, og rådet vil kunne tage initiativ med hensyn til sådant samarbejde, men det er ikke meningen, at rådet skal overtage det nordiske samarbejde på særlige områder, eller at rådets oprettelse skulle medføre store ændringer i de traditionelle former for dette samarbejde. Dette gælder navnlig det fælles nordiske lovgivningsarbejde, hvor det har været praksis,